

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۳۰)

هر انسانی « حامل قرآن » است پس باید « سبک زندگی » او « قرآنی » باشد.

از شگفتی‌ها و زیبایی‌های آفرینش اینست که خدای رحمان « بعد » از ایجاد و « قبل » از آوردن انسان به عالم خلق، « قرآن » را به او « تعلیم » نمود و « بالقوه » در او قرار داد و فرمود:

الرَّحْمَنُ (۱) عَلَّمَ الْقُرْآنَ (۲) خَلَقَ الْإِنْسَانَ (۳)

پس « قرآنی » که بر آخرین پیامبر الهی صلی الله علیه و آله « نازل » شد نامش « ذکر » و برای « یادآوری » است:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (حجر/۹)

و خداوند علاوه بر تعلیم قرآن، « چگونگی تفهیم و تفهم و بیان و تبیین و ارائه » آن را هم به انسان آموخت:

عَلَّمَهُ الْبَيَانَ (رحمان/۴)

پس هر انسانی اگر عاقل و بالغ باشد و فطرتش با ابرهای سیاه تمایلات غریزی و نفسانی محجوب نشده باشد:

اولاً: « یادآوری مفاهیم قرآن » (و قرائت آن) برایش « بسیار آسان » است:

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ ... (۱۷) وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ ... (۲۲) ... فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ؟ (قمر/۳۲)

ثانیاً: چون « یادآوری » برای انسان آسان است لذا « تذکر » نیز برایش « کافی » است و باید « مفید » باشد:

فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ (غاشیه/۲۱) وَ ذَكَرْ فَإِنَّ الذِّكْرَ تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ (ذاریات/۵۵)

و او اگر عاقل باشد باید بتواند با « تذکر هر آیه‌ای »، مفهوم آن را به « یاد » آورد و « به حق هدایت شود ».

ثالثاً: انسان با شنیدن هر آیه از آیات قرآن (اگر درست قرائت شود) باید بتواند محتوای آنرا « تصدیق » کند و بگوید:

« صدق الله العلیّ العظیم. »

رابعاً: اگر افرادی با « شنیدن ذکر »، « حرف ناسزائی » بزنند، حتماً « خودخواه » و « کافر » شده‌اند:

... الَّذِينَ كَفَرُوا ... لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَ يَقُولُونَ: إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ (قلم/۵۱)

{آنها که کفر ورزیدند، اگر یاد (آیات قرآن و نام امیرالمؤمنین صلوات الله علیه) را بشنوند، می‌گویند: او دیوانه است.}

خامساً: « اهل تقوا » در مواجهه با « وساوس شیطان » با « یاد (مفاهیم نورانی قرآن) » فوراً « بینا » می‌شوند:

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ (أعراف/۲۰۱)

پس روخوانی، صوت، لحن، علم تجوید و دهها رشته علوم قرآنی به عنوان « مقدمه » خوبند اما « ثواب اصلی »

در اینست که قرآن « آینه خودشناسی » و « آئین خودسازی » و « چراغ راه زندگی » ما باشد زیرا: قطعاً ما

قرآن را برای « یادآوری (و بیدارکنندگی و حیاتبخشی و چراغ راه زندگی بودن) » آسان قرار دادیم، آیا « پندپذیری » هست؟

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ؟ (قمر/۳۲)